

9de JAARGANG, NR. 162
15 AUGUSTUS 2011

IN DIT ZOMERNUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
- 4 BOEKBESPREKING**
- 5 PLATENRECENSIES**
 Ig Henneman, Benjamin Schatz,
 Afuche, Giovanni Maier,
 Bert Lochs, Torque, Captain Hook,
 Weather Report (dvd) e.a.
- 10 CONCERTVERSLAGEN**
 Reinier Baas, Esperanza Spalding,
 Kytteman, Wierbos/Douglas
- EN VERDER:**
- 15 In Memoriam Paul Weeden**
 (Herbert Noord)

JAZZFLITS 163
 staat 12 september op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

FRANK FOSTER OVERLEDEN

Op 82-jarige leeftijd is 26 juli tenor-saxofonist, componist en arrangeur Frank Foster overleden aan de gevolgen van nierfalen. Foster speelde van 1953 tot 1964 in het orkest van Count Basie. Voor dat orkest schreef hij in 1955 het overbekende stuk 'Shiny Stockings'.

Eind jaren tachtig keerde Frank Foster terug naar Count Basie. Twee jaar na diens overlijden, in 1986, kreeg hij de leiding van het orkest dat nog steeds als Count Basie Band toerde. Frank Foster klaarde deze klus bijna tien jaar. In die tijd maakte de band onder meer het album 'Big Boss' met gitarist George Benson.

In de loop van de jaren had Foster ook zijn eigen formaties, waaronder Living Color en The Loud Minority. Hij speelde met tal van illustere collega's: fluitist Frank Wess, organist Jimmy Smith, trompettist Donald Byrd, drummer Elvin Jones en pianist Duke Pearson.

"I'm a hard bopper", zei Foster in 1998 van zichzelf, "Once a hard bopper, always a hard bopper." In 2001 moest hij na een beroerte het saxofoonspelen eraan geven. Frank Foster werd in 2002 benoemd tot NEA Jazz Master, de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een nog levende jazzmusicus.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

Sonny Rollins opende Gent Jazz 2011. (Foto: Bruno Bollaert)

GENT JAZZ FESTIVAL TREKT MEER BEZOEKERS DAN OOI TEVOREN

De 10de editie van het Gent Jazz Festival (7 tot en met 17 juli) heeft over acht festivaldagen ruim 38.000 bezoekers getrokken. Vorig jaar waren dat er 35.000. Nooit eerder bezochten zoveel mensen het festival.

Voor het eerst in tien jaar werden ook drie uitverkochte concertavonden genoteerd: de 'special night' met zangeres Mavis Staples en gitarist BB King (9 juli), en de concertavonden van 15 en 16 juli (met onder anderen zangeres Agnes Obel en zanger Raphael Saadiq en Gotan Project). Het festival werd geopend door tenorsaxofonist Sonny Rollins. Festivaldirecteur Bertrand Flamang: "Zijn aanwezigheid was een jeugdroom die in vervulling ging." Flamang is blij met de grote opkomst: "Dit bewijst dat we na tien jaar en met onze volgehouden kwaliteitscriteria op alle vlakken, een plaatsje veroverd hebben in de harten van ons publiek, en dat is een hele geruststelling." Het publiek kon ditmaal het festival betreden via het nieuwe Stadsmuseum. Ook het festivalterrein werd grondig herschikt. De festivaltent en het cateringplein waren van plaats gewisseld, waardoor het terrein aan toegankelijkheid en overzichtelijkheid hadden gewonnen.

NIEUWS

Het trio van Jazz Award-winnaar Igor Géhénat (midden). (Foto: C. Anceau)

Fabrice Alleman en Igor Géhénat krijgen SABAM Jazz Award 2011

De Waalse tenorsaxofonist Fabrice Alleman heeft 16 juli tijdens de Dinant Jazz Nights de SABAM Jazz Award 2011 ontvangen. Pianist Igor Géhénat kreeg de Award voor aanstormend talent. Alleman mocht 10.000 euro mee naar huis nemen en zijn jonge collega 5.000 euro. De winnaars moeten hun prijzengeld investeren in de verdere uitbouw van hun carrière. De SABAM Jazz Awards worden jaarlijks uitgereikt, om en om in Dinant aan twee Waalse, en in Gent aan twee Vlaamse jazzmusici. SABAM is een Belgische auteursrechtenorganisatie.

Jubilerend Ab Baars Trio maakt Europese tournee

Samen met de New Yorkse gastmusici Vincent Chancey (hoorn) en Fay Victor (stem) maakt het Ab Baars Trio in november een tournee door Nederland, Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk en Slovenië. Met de 'Invisible Blow'-tournee wordt het twintigjarig bestaan van het trio gevierd. Het programma bevat nieuwe composities van Ab Baars. In het najaar verschijnt tevens de cd-box '20 years Ab Baars Trio' (bij Wig) met enkele oude cd's van het Ab Baars Trio en een cd met nieuwe composities. Het Ab Baars Trio is opgericht in november 1990 en speelt nog altijd in dezelfde samenstelling: Ab Baars (ts, kl), Wilbert de Joode (b) en Martin van Duijnhoven (d).

Cecil Taylor wil van woning een museum maken

Pianist Cecil Taylor wil zijn woning in New York als Art Museum inrichten. Taylor woont er inmiddels veertig jaar en beschikt daar over een grote collectie (jazz)memorabilia. Die bevat posters, Taylors poëzie, zijn kunstverzameling en zijn vleugel. Om fondsen voor zijn plan te werven geeft Taylor benefietconcerten. Meer info over het project is te vinden op: <http://bit.ly/nlwRte>.

PLATEN

NIET EERDER UITGEBRACHTE DEENSE CONCERTOPNAME MILES DAVIS OP CD GEZET

Bij Columbia/Legacy verschijnt eind september een niet eerder uitgebrachte Deense concertopname van Miles Davis uit 1967. De opname maakt deel uit van een box met drie cd's en een dvd met muziek van een negendaagse Europese tournee.

Davis bezocht Europa in 1967 samen met Wayne Shorter (ts), Herbie Hancock (p), Ron Carter (b) en Tony Williams (d). Veel van de toen opgenomen muziek is niet eerder uitgebracht, dan wel op een zogeheten 'witte plaat'. Naar dat laatste aspect verwijst ook de titel van de box: 'The Miles Davis Quintet Live in Europe 1967: The Bootleg Series Vol.1'. De nooit eerder uitgebrachte stukken omvatten een concert dat de vijf in Kopenhagen gaven (ca. vijftig minuten) en de uitvoeringen van 'Agitation' en 'Footprints' die het kwintet tijdens een concert in Parijs (van anderhalf uur) ten beste gaf. Op cd staat verder een Antwerps concert. De dvd toont concerten die Miles Davis cs in Karlsruhe en Stockholm gaven. Alle opnamen komen uit omroeparchieven en werden gemaakt in de maanden oktober en november 1967.

Concertopnamen Freddie Hubbard voor het eerst op cd uitgebracht

Het label Resonance Records heeft niet eerder uitgebrachte live-opnamen van trompettist Freddie Hubbard op cd gezet. De zeven stukken op deze cd 'Pinnacle' werden in juni en oktober 1980 in de Keystone Korner in San Francisco opgenomen. De 42-jarige Hubbard is te horen met Billy Childs (p), Larry Klein (b), Eddie Marshall of Sinclair Lott (d), Phil Ranelin (tb) en David Schnitter (ts).

PODIA

ROTTERDAMS JAZZCAFÉ DIZZY FAILLIET

Het Rotterdamse jazzcafé Dizzy is eind juli failliet verklaard. Onder meer het uitblijven van subsidies, een afnemende omzet en dalende bezoekersaantallen zijn debet aan het vallen van het doek. Het jazzcafé was ooit legendarisch. Trompettist Chet Baker gaf er in 1988 zijn laatste concert.

Het pand van Dizzy had veel achterstallig onderhoud, wat tot veel discussie met eigenaar/verhuurder Heineken leidde. Uitbater Dennis Bunsee, die de zaak zeven jaar geleden onder zijn

hoede nam, zette 15 juli een punt achter de onderneming, vertelde hij RTV Rijnmond. Er was zoveel lekkage dat alle stoppen sprongen: "Dat was de druppel. Wij zijn huilend het pand uitgelopen". Het jazzcafé had de laatste jaren veel van zijn glans verloren. Jazz

maakte steeds meer plaats voor pop. "Natuurlijk werd het slechter, maar er was ook steeds minder geld. Dus dat is logisch. Je moet niet vergeten dat Dizzy jong, opkomend talent een klein podium bood en dat zijn we altijd blijven doen", aldus Bunsee bij RTV Rijnmond. Een nieuw jazzcafé onder de naam BIRD is in Rotterdam in de maak. Het opent 2 september.

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

NIEUWS

Een nog onbekende Amy Winehouse op het North Sea Jazz Festival 2004. Tom Beetz maakte de foto: "Haar optreden was indrukwekkend, haar toekomst leek groots. Het heeft niet zo mogen zijn."

Vader Amy Winehouse wilde samen met dochter een jazzclub openen

Mitch Winehouse, de vader van wijlen Amy Winehouse (zie foto), wilde samen met zijn dochter een jazzclub in Londen openen. Dat zegt hij 26 juli in het Britse dagblad The Telegraph. "The jazz scene really faded a lot after Ronnie Scott's-passing (de jazzclubeigenaar overleed vijftien jaar geleden; red.). It was a terrible loss. Maybe with Amy it might be great to open a club one day to bring back those heady days of a great London jazz club." Door de dood van Winehouse's dochter vallen de plannen in het water. Zangeres Amy Winehouse overleed op 23 juli jl.

Unesco-ambassadeur Herbie Hancock wil wereldwijde jazzdag

De kersverse Unesco-ambassadeur Herbie Hancock (71) - hij werd 15 juli in Parijs benoemd - wil dat er wereldwijd een jaarlijkse dag van de jazz komt. De eerste moet al in 2012 op de kalender komen. "To establish jazz as an intangible cultural heritage of UNESCO", aldus Hancock tegen persbureau Associated Press. Ook gaat Hancock zich inzetten om New Orleans (geboorteplaats van de jazz), Chicago en Dockery Farms in de Mississippi-delta (waar de blues werd geboren) het predicaat Unesco World Heritage te laten krijgen. "I'm just excited about each day and the possibility of what I might be able to do. The new role gives me a (new) lease on life. It's making me feel younger. I've just started. I've just started."

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

PODIA VERVOLG

IRIDIUM JAZZ CLUB GAAT CONCERTEN LIVE VIA INTERNET UITZENDEN

De New Yorkse jazzclub Iridium gaat drie of vier keer per week een concert live via internet uitzenden. Dat gebeurt via de website livestream.com. Ook zal jaarlijks een tiental concerten op cd worden uitgebracht.

Live-stream zal camera's in de club ophangen. Die worden op afstand bediend. Iridium-eigenaar Ron Sturm hoopt met het initiatief de bekendheid van de club te vergroten. "We are trying to grow beyond our four walls", zegt Sturm 11 juli in The Wall Street Journal. Die grotere bekendheid moet het onder meer financieel mogelijk maken om in eigen beheer albums met live-opnamen uit de club uit te brengen. Sturm hoopt er jaarlijks twaalf te kunnen uitbrengen. De eerste zes zullen in januari 2012 verschijnen. In de Iridium jazzclub treden vaak gitaristen op. De club programmeerde vanaf 1996 jarenlang iedere maandag een concert van gitarist Les Paul.

PRIJZEN

IFA Y XANGO WINNAAR VAN WEDSTRIJD JONG JAZZTALENT GENT

Het septet Ifa Y Xango heeft 17 juli de elfde editie van de wedstrijd Jong Jazztalent Gent gewonnen. Deze wedstrijd maakt deel uit van het Gent Jazz Festival. Als winnaar mag Ifa Y Xango volgend jaar het eerste concert van dat festival geven.

De jury, onder voorzitterschap van Simon Korteweg, vond het winnende septet 'het meest veelbelovend' van alle zeven deelnemers. "Ifa Y Xango laat zich op intelligente, authentieke wijze inspireren door Latijns-Amerikaanse volksmuziek en ritmes. (--) Pianist Seppe Gebruers waardeerden we in het bijzonder door zijn lef en eigenzinnige invallen." Als prijs mag het winnende septet ook optreden tijdens Jazz Maastricht. Verder mag Ifa Y Xango een concert geven in het kader van de JazzLab Series in het najaar van 2012.

OVERIG

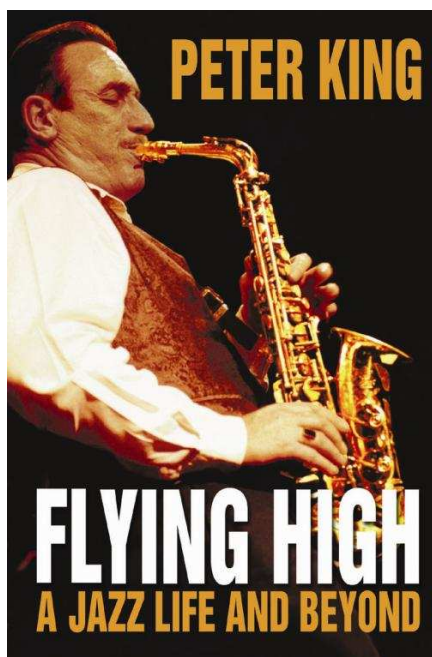
FRANSE JAZZMUSICI WILLEN OVERHEIDSSTEUN

Franse jazzmusici willen van de minister van Cultuur, Frédéric Mitterand, overheidssteun om de jazzscene in hun land te redden. Sympathisanten kunnen op internet een petitie ondertekenen die aan hem wordt aangeboden.

In de ogen van de actievoerders leidt de Franse jazz op dit moment een zieltoegend bestaan, blijkt uit hun 'appel à des états généraux du jazz'. Er zijn tien keer zoveel jazzmusici dan twintig jaar geleden. Sindsdien is echter gemorrelt aan de sociale voorzieningen voor musici, zijn er steeds minder platenlabels operationeel, moeten festivals met steeds krappere budgetten werken en is de jazz in de pers in het verdomhoekje terechtgekomen. En dat terwijl er volgens de morrende musici muzikaal en artistiek van alles gaande is. Om het hoofd boven water te houden hebben Franse jazzprofessionals meer en meer de handen ineen geslagen. Dat netwerk verdient overheidssteun, vinden de opstellers van de petitie. "Gebeurt dat niet, dan is het gedaan met de jazz." De Franse jazzpetitie is te vinden op: <http://bit.ly/k2wjc>

JAZZ OP PAPIER

DE HOGE AMBITIES VAN PETER KING

Peter King.
Flying high : a jazz life and beyond.
 Londen : Northway, 2011.
 XI, 338 p. : ill.
 ISBN 978-0-9550908-9-9 hardc.
 Prijs 26 euro.

Altsaxofonist Peter King herinner ik me van een formidabel concert op het festival van Middelheim in Antwerpen ergens achteraan de jaren tachtig. Maar als je dan een plaat van hem wilde hebben zocht je tevergeefs. Niet dat hij ondergewaardeerd werd; noem een willekeurige Brit van enige betekenis in de jazz of hij heeft ermee samengespeeld: John Dankworth, Tubby Hayes, Tony Kinsey, Stan Tracey, Bill Le Sage. Bij visiterende Amerikanen oogstte hij de hoogste lof, met velen raakte hij bevriend en sommigen nodigde hij uit in zijn ouderlijk huis (Ben Webster, Philly Joe Jones). Het ontbreekt hem evenmin aan ambities. Maar het schijnt alsof hij eerst in een situatie moet geraken die hem doet beseffen dat het roer om moet.

Het begon al in zijn jeugd. Na het zien van de film 'The Benny Goodman Story' besloot hij dat hij een professionele jazzklarinettist wilde worden, 'shit or bust'. Echter: "niet alleen voor de muziek, maar om de manier van leven en de heroïsche strijd om erkenning."

Alles goed en wel, maar Peter, geboren in de turbulente oorlogsomstandigheden van 1940, was een 'nakomertje' in een gezin, waarvan de vader in 1916 een mosterdgasvergiftiging had opgelopen gedurende de slechts drie weken dat hij diende in de loopgravenoorlog in België. Van zijn moeder had hij zwakke zenuwen geërfd. Als beginnend muzikant in een tijd dat veel vervoer nog per schip plaatsvond, had hij te kampen met een andere handicap: hij kon niet tegen varen.

Peter King schreef het allemaal op, in een vloeiende verteltrant, gedetailleerd, zorgvuldig afwegend, en met de nodige afstand als het unfaire praktijken van collega's betrof. De essentie van zijn verhaal wordt omzoomd door twee uitspraken. Halverwege het boek schrijft hij: "Although I was doing odd gigs [...] the thought of paying rent again was a daunting prospect, especially as a lot of my earnings were still being frittered away on drugs of one kind or another." (pag. 160) Het was sappelen dus, geen vast werk, genoeg nemen met een meer dan schamele behuizing of erger en een jarenlange afhankelijkheid van heroïne of anderszins. Tegen het eind van het boek, waar hij zich gezet heeft tot het schrijven van de muziek voor een opera 'Zyklon' – naar het vernietigingsgas, gebruikt in concentratiekampen – en die hij in New York zelfs ten uitvoer ziet gebracht, op 13 december 2004, stelt hij met voldoening vast: "the result was excellent and proved to me that I was capable of producing a decent full orchestral score, on a scale way beyond anything I had ever attempted before." (pag. 319)

Het is een vlotgeschreven boek, met alle ins en outs van de jazzwereld. Voor liefhebbers bevat het tevens passages over Peters liefhebberijen, zoals het luisteren naar muziek van Béla Bartók, autoraces, zijn fascinatie voor Rusland, de holocaust, en een extra hoofdstuk van zes pagina's over de fabricage van modelvliegtuigen en het deelnemen aan wedstrijden.

De laatste tien, vijftien jaar speelt King met een vast kwartet, waarmee hij ook opnamen heeft gemaakt. Voor een boek als dit zou een volledige discografie te veel gevraagd zijn, maar het zou zijn bekendheid – nu, op zeventigjarige leeftijd! – vergroten, als daarvan een selectieve lijst was toegevoegd, alsook van de talloze sessions onder andermans naam, waaraan hij zijn grote kwaliteiten verleende.

De illustraties beperken zich tot enkele eenvoudige kiekjes, weggedrukt in de tekst. Het omslag toont een foto van René Laanen, in 1995 gemaakt in Theater De Tobbe in Den Haag.

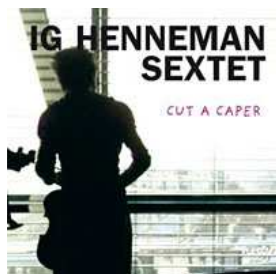
Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

IG HENNEMAN SEXTET

Cut a Caper

Wig

Bezetting:

Ig Henneman (av),
Ab Baars (ts, kl, shakuhachi),
Axel Dörner (tp),
Lori Freedman (kl, bkl),
Wilbert de Joode (b),
Marilyn Lerner (p).

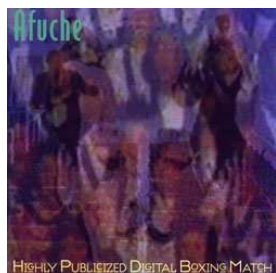
Op de hoes van de debuut-cd van haar nieuwe sextet staat alt-violiste/componiste Ig Henneman haast als silhouet afgebeeld, met tegenlicht gefotografeerd tegen de glazen achterwand van het Bimhuis. Het is tekenend voor hoe ze zich opstelt in haar eigen groepen: ze cijfert zichzelf als muzikant bijna weg, maar is toch herkenbaar aanwezig door de samenstelling van de groep, en vooral ook door haar composities. Voor wat het eerste betreft: ze noemde het project van het sextet 'Kindred Spirits' (verwante geesten). Vier van de zes mensen zijn dan ook muzikanten met wie ze een langlopende muzikale band heeft. Zo is bassist Wilbert de Joode een vaste waarde in al haar groepen sinds de allereerste onder eigen naam (het Kwintet), en speelt ze eveneens al heel lang met haar levenspartner, rietblazer Ab Baars. Klarinettiste Lori Freedman en pianiste Marilyn Lerner vormen met haar een kleine tien jaar het Queen Mab Trio. Een nieuw gezicht is de Duitse trompettist Axel Dörner. Hij brengt een bijzondere klankkleur op Hennemans palet met zijn kneedbare geluid. Dat komt tot uiting in de ensemblepassages, maar prominenter in de a capella-solo in 'Light Verse'. Die afwisseling van ensembles en solo's is kenmerkend voor de variatie in vormen en parameters op 'Cut a Caper'. Hoekige ritmiek wisselt af met dansante passages, hard hamerende figuren contrasteren met fluisterzachte momenten, welluidende met schurende klanken, en complexe composities en groepsimprovisaties met heldere, haast etherische verstillings. 'Rivulet' is een mooi voorbeeld van het laatste. De donkere timbres van bas, basklarinet en altviool en breekbare klanken van de shakuhachi (de Japanse bamboefluit die Baars tegenwoordig in zijn instrumentarium heeft) vormen een lijnenspel dat wel iets wegheeft van de stromen in een riviertje (en dat betekent de titel ook in het Engels). Het levert een haast Morton Feldman-achtige spanning op. Dit wijst ook in de muzikale richting van Hennemans universum: dat staat dichterbij eigentijdse kamermuziek dan bij jazz, en verklaart deels de afwezigheid van een drummer. Overigens betekent dit niet dat de stukken geen dwingende ritmiek kunnen bevatten. Zo opent 'Fervid' met een stevig marsritme, dat gaandeweg plaatsmaakt voor een Louis Andriessen-achtige hoekigheid. Het moge duidelijk zijn dat Ig Henneman op haar 65ste niet stil staat, maar haar muziek steeds verder laat ontwikkelen.

Herman te Loo

AFUCHE

Highly Publicized Digital Boxing Match

Cuneiform Records

Bezetting:

Andrew Carrico (bars), Zach Ryalls (g),
Ruben Sindo Acosta (keyb, voc, perc),
Denny Tek (bg), Max Jaffe (d).

Gitarist Zach Ryalls en keyboardspeler Ruben Sindo Acosta zijn twee jonge muzikanten uit Brooklyn, die sinds 2008 onder de naam Afuche opereren. De groep is inmiddels uitgedijd tot een kwintet, en het credo van het tweetal voor de band is: heel veel spelen, zodat de band groeit en strak wordt. Getuige hun debuut, 'Highly Publicized Digital Boxing Match', is dat aardig gelukt. Afuche is een band waarin niemand zich nadrukkelijk in de kijker loopt te spelen. Dat valt vooral op bij baritonsaxofonist Andrew Carrico, die niet de solist is, maar een bandlid als alle vijf. Als hij in het slotnummer, 'TH Sq'd' ineens een echte solo pakt, mag dat een verrassing heten. De muzikale koers van de band zit in de richting van de artrock van bands als Henry Cow, Dr. Nerve en Gutbucket. De eigen inbreng aan het in het genre gebruikelijke mengsel van dwarse maat- en tempowisselingen en complexe hectiek zit hem vooral in wat Latin-invloeden, die het duidelijkst naar voren komen in het al genoemde slotstuk.

Herman te Loo

BENJAMIN SCHATZ
Distant Light
Double Moon

Bezetting:

Benjamin Schatz (p),
 Pepe Berns (b),
 Heinrich Köbberlich (d),
 Gastsolist: Johannes Enders (ss, ts).

ROBERT KUSIOLEK
Nuntium
Multikulti
 (www.multikulti.com)

Bezetting:

Robert Kusiolek (acc, elektronica),
 Anton Sjarov (v, voc),
 Kaswery Wojcinski (b),
 Klaus Kugel (d, perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

De cd-reeks JazzThing New Generation is in JazzFlits al eens eerder aangestipt. Het is een initiatief van het Duitse blad Jazzthing en het label Double Moon. Via de New Generation-serie krijgen jonge Duitse musici de kans om hun muziek aan een breder publiek te presenteren. Challenge distribueert de cd's in Nederland. 'Distant Light' van pianist Benjamin Schatz is al weer nummer 38 van de reeks. Schatz opent zijn plaat met een kalm en poëtisch gespeelde compositie. Zo'n introductie getuigt van lef. Aan zelfverzekerdheid lijkt het Schatz sowieso niet te ontbreken, want de ruim veertig minuten durende cd bestaat voor een overwegend deel uit een vierdelige suite van eigen hand, met saxofonist Johannes Enders op tenor en sopraan in de hoofdrol. De hele cd straalt eenzelfde rust uit als het eerste nummer. Schatz is een integer musicus. Zijn muziek is 'echt'.

'Benjamin Schatz is een integer musicus. De muziek op 'Distant Light' straalt rust uit.'

Muziek moet voor zichzelf spreken, merkt hij op in het cd-boekje. "Ik hoop dat de luisteraar uit de muziek op zal maken wat het idee en de emoties waren achter de compositie." Het zou mij niet verbazen als het idee achter de vierdelige suite een eerste verliefdheid is. Emoties als verlegenheid en onzekerheid klinken aanvankelijk in de muziek door. Maar gaandeweg worden de geliefden steeds zekerder van hun zaak: in het vierde deel wordt de spanningsboog met stijgende motiefjes heel mooi opgebouwd.

Hessel Fluitman

Beluister fragmenten van deze cd: <http://bit.ly/qd7VCd>.

Polen is bij ons niet het best gedocumenteerde improvisatieland. Veel verder dan de namen van Tomasz Stanko en Zbigniew Seifert kom ik niet. Dat het land een belangrijke stem heeft in accordeonist/componist Robert Kusiolek mag zeker wereldkundig gemaakt worden. Want met 'Nuntium' heeft hij een album van formaat afgeleverd, dat de grenzen van kamermuziek, wereldmuziek en improvisatie verkent. De bijzondere samenstelling van zijn kwartet (accordeon, viool, contrabas en slagwerk) levert meteen al een klankpalet op dat niet alledaags klinkt.

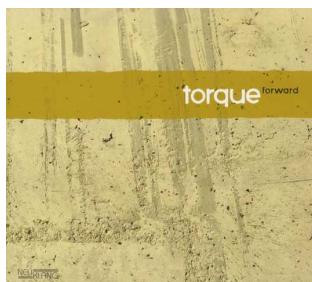
'Polen is bij ons niet het best gedocumenteerde improvisatieland. Dit zijn vier topmuzikanten die rijk en gelaagd improviseren.'

Met de Duitser Klaus Kugel achter het slagwerk heeft de groep iemand die eerder als klassiek percussionist opereert dan als 'time keeper'. Violist Sjarov verbindt een klassieke achtergrond met een interesse in de viooltechnieken van de Arabische en Indiase muziekwerelden – zoals Oene van Geel dat bij ons ook zo fraai kan. Veel van de muziek op 'Nuntium' kent een intieme sfeer, met overwegend donkere timbres en een grote schoonheid. Bij herhaald beluisteren ontvouwt elk van de zeven 'chapters' (meer titels zijn er niet) zich steeds meer, en wordt duidelijk hoe rijk en gelaagd de improvisaties van deze vier topmuzikanten zijn.

Herman te Loo

Beluister een stuk van deze cd: <http://bit.ly/n4wlwE>.

TORQUE
Forward
Neuklang

Bezetting:

Koen Schalkwijk (b),
 Matthias Polligkeit (b),
 Antoine Duijkers (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Nieuwsgierig geworden door een demo-cd die bij een glossy jazzmagazine zat, bezocht ik een concert van Torque, tijdens de Jazzdag in juni dit jaar. In Hotel New York en LantarenVenster in Rotterdam vonden korte showcases plaats. In de Bibliotheekzaal van het hotel speelde dus Torque. Ik had niet eerder van de groep gehoord. De muziek van dit drietal valt in de categorie 'progressieve jonge muzikanten die bijdragen aan de moderne gedaanteverandering van het pianotrio'. Omdat het cd-hoesje bijna geen informatie verschaft wil ik ze eerst even voorstellen: Koen Schalkwijk is de pianist en componist van zes van de tien stukken. Matthias Polligkeit woont in Keulen en speelt contrabas en Antoine Duijkers is de drummer van het stel. Gedrieën zaten ze op het conservatorium van Arnhem. De naam van de groep heeft geen specifieke betekenis of bedoeling. Schalkwijk: "Onze bandnaam hebben we verzonnen omdat we het een heel mooi woord vonden, de betekenis daarvan kan verschillend zijn. Maar de betekenissen van het woord Torque vinden wij niet heel belangrijk. Als band vinden we het belangrijk dat de naam visueel blijft hangen en Torque is een prachtig woord!"

Het openingsstuk draagt de naam van het trio en direct valt de lyriek van Schalkwijk op. Hij bewondert pianist Harmen Fraanje, en dat is goed te horen. Het trio werkt buitengewoon hecht samen. Ze benutten rock- en klassieke invloeden om daarmee uiterst moderne jazz neer te zetten.

Eén van de mooiste stukken is gelijk ook het langste: 'Wehmut'. Polligkeit schreef het. Het begint inderdaad weemoedig, met mooie harmonieën en het heeft een opzweepend einde. De heren nemen de tijd om zich te laten meevoeren op door hen zelf voortgebrachte klanken. Wat een ontroerende schoonheid! Overigens is er ook een stuk van drummer Duijkers. Het heet 'Appelwangetjes' en het themaatje zou mooi passen in een speeldoesje. Een trio om met bovengemiddelde aandacht in de gaten te houden!

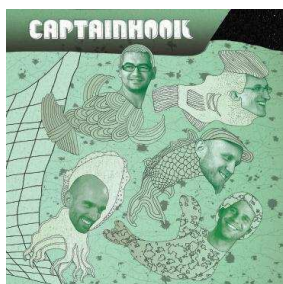
Peter J. Korten

In diverse Nederlandse funky jazzbandjes is hij te vinden: saxofonist Iman Spaargaren. Hij is de man achter Captain Hook, maar je hoort hem ook in The New Generation Big Band. Daarnaast doet hij wat 'serieuzer' werk in andere groepen zoals The Ionious 4 en het European Union Quartet. Uit deze bescheiden muziekant blijkt de veelzijdigheid van Spaargaren, een bescheiden muzikant met een inmiddels verdienstelijk oeuvre. 'Plunge!' is de derde productie van Captain Hook, na 'Hooked Up' en 'f.ex'. De bezetting is ondertussen een beetje gewijzigd. Vergeleken met hun vorig werk zijn de artistieke kwaliteiten van Captain Hook fors toegenomen. Gitarist Santeri Sulkunen was er vanaf het begin bij en schreef vijf stukken. Spaargaren is verantwoordelijk voor vier composities. Gastorganist Mike Roelofs doet een goede zaak op vier tracks, bijvoorbeeld op 'Smurphz'. Want welke funkband kan er nu zonder orgel?

Over 'plunge' (duiken) gesproken: op de hoesafbeelding zwemmen de vijf (vaste) musici als zeemeerminnen voor een visnet uit. Lachend alsof hen niets kan gebeuren. Die onbevangenheid zit ook in de muziek, optimistisch maar met een serieuze onderton. Maar ondanks het uitdagende karakter van 'Plunge!' zou het goed zijn als ze volgende keer een dansnummer met hitpotentie maken, zoiets als 'Rooftop' op hun debuut-cd. Ze kunnen het.

Peter J. Korten

CAPTAIN HOOK
Plunge!
Hooky Hook Records

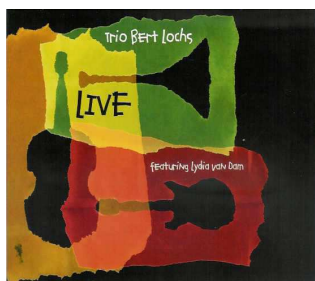

Bezetting:

Iman Spaargaren (s,baskl. fl),
 Santeri Sulkunen (g),
 Sebastian Gampert (p),
 Mike Roelofs (org),
 Dave Sahanja (b),
 Pieter-Jan Nijessen (d).

BERT LOCHS**Live****Eigen beheer**

(<http://www.bertlochs.com>)

Bezetting:

Bert Lochs (tp, flh, elektronica),
Florian Zenker (g),
Jasper Somsen (b),
Lydia van Dam (vcl).

SCOOLPTURES**White Sickness****Leo Records**

(www.leorecords.com)

Bezetting:

Achille Succi (as, bkl),
Nicola Negrini (b, elektron, metallophone),
Philippe Garcia (d, elektronica),
Antonio della Marina (elektronica).

VERVOLG CD-RECENSIES

Over de titel van de nieuwste cd van trompettist Bert Lochs, 'Live', zal niet lang nagedacht zijn. De opnamen zijn live opgenomen in Boxmeer en Emmeloord (plekken die nog niet bekend staan als bloeiende jazzcentra) en daarmee moet de titel het doen. Dat doet overigens niet af aan de inhoud waarin Lochs met zijn warme toon en gevoel voor dramatiek indruk maakt. De cd opent al mooi met een, dankzij elektronica, voltallige brass-band, die een fraaie spiritual speelt die overgaat in een swingend stukje jazz. Met het eigen laatste nummer, een prachtig eerbetoon aan trompettist Miles Davis en halverwege de eigen nummers 'Kitewalz' en 'Where is the Snow', vormt dit het instrumentale deel van de cd. Omdat Lochs zelf zo mooi en uitgebreid speelt en slim maar vooral muzikaal gebruikmaakt van elektronica zijn dat voor mij de hoogtepunten van deze cd. In de andere vijf nummers wordt de vloer gegeven aan zangeres Lydia van Dam. Lydia van Dam is moeilijk te vergelijken met andere Nederlandse zangeressen. Zij heeft onmiskenbaar haar eigen stijl, die niet zozeer verankerd lijkt te zijn in jazz, maar meer verwantschap heeft met improvisatie in het algemeen. Van Dam zingt haar eigen teksten, met uitzondering van 'Herhaal' waar ze een tekst van soulmate Jeroen Zijlstra onder handen neemt. Net als Zijlstra zingt Lydia van Dam Nederlandstalig, wat moedig genoemd mag worden. Van Dam toont daarmee aan dat ook de Nederlandse taal met een Amsterdams accentje zich goed leent voor improvisatie, maar het wordt ook een stuk gemakkelijker om te constateren dat haar teksten zowel hopeloos optimisme als weltschmerz uitstralen. Als je daarvan houdt is het genieten geblazen.

Tom Beetz

Bekijk Bert Lochs met Lydia van Dam: <http://bit.ly/oZ9TDM>.

'White Sickness' is na 'Materiale Umano' de tweede cd van het Italiaanse kwartet Scoolptures, en vormt een soort tweeluik met die eerste plaat. Naast akoestische instrumenten bespelen bassist Negrini en drummer Garcia ook live-elektronica. Bovendien levert de vierde man, Della Marina, commentaar op de gang van zaken met zijn eigen batterij aan analoge elektronische apparatuur (zoals sinusgolf-generatoren). De balans tussen akoestisch en elektronisch maakt de muziek van de groep bijzonder aantrekkelijk, want die slaat nooit naar één kant door.

'De balans tussen akoestisch en elektronisch maakt de muziek bijzonder aantrekkelijk. De balans slaat nooit naar één kant door.'

De lenige, warme bas, het ritselende, kleurende slagwerk en de heldere altsaxofon zijn daarbij sterke wapens. Een hoogtepunt is 'Diecidue' dat doet denken aan de vrije ballads van Ornette Coleman. De spookachtig mooie uithalen van Achille Succi zorgen voor kippenvel. Dat hij ook prachtig basklarinet kan spelen is bijvoorbeeld te horen in het mysterieuze 'Quindicitre'. Samen met de gestreken bas ontstaat een duistere sfeer, die door een onbestemd elektronisch gekraak (het lijken wel tikken in de plaat) doorboord wordt. Naarmate de veertien minuten van het stuk vorderen, wordt het geheel steeds ongrijpbaarder en fascinerender.

Herman te Loo

Bekijk Negrini en Della Marina als duo: <http://bit.ly/nhfUSP>.

VERVOLG CD-RECENSIES

GIOVANNI MAIER

The Talking Bass

Long Song Records

(distributie: www.mandai.be)

Bezetting:

Emanuele Parrini (v, av),
Luca Calabrese (tp, bu),
Giovanni Maier (b),
Scott Amendola (d).

'The Talking Bass' is een toepasselijke titel, want de Italiaanse bassist Giovanni Maier is een echte (muzikale) verhalenverteller. Hij doet dat in zijn solo's, die we ook kunnen horen in de ensembles van bijvoorbeeld Enrico Rava en Daniele Cavallanti, waarvan hij deel uitmaakt. Maar hij doet het zeker in zijn eigen composities die hij hier met een kwartet uitvoert, waarvan de samenstelling (viool/altviool, trompet/bugel, bas, drums) meteen al opvalt. Niet één stuk op dit album verloopt volgens een vast stramien, zoals een goede verhalenbundel dat ook doet. Neem 'Disk Dosk', dat met een lekkere groove en een unisono melodie opent, waarna Parrini gepassioneerd over de groove soleert. Er volgt een tempoloos deel met een hoofdrol voor de leider, een nieuwe melodie, en een a capella trompetsolo, waarin Calabrese goed laat horen hoe hij met zijn geluid kan kneden. Goede melodieën heeft Maier ook voorhanden, zoals blijkt uit het feit dat ik het thema van 'Crayon Rouge' een dag lang liep te neuriën nadat ik de cd nog maar één keer had gehoord. 'The Talking Bass' is een mooi avontuur, met onverwachte wendingen, subtiele humor en respect voor de traditie – in 'Leroy Vinegar' eert de Italiaan een van de helden van de walking bass.

Herman te Loo

Maak hier kennis met Giovanni Maier: <http://bit.ly/pwyw3o>

DVD-RECENSIE

WEATHER REPORT

Live in Offenbach 1978

Art of Groove

Bezetting:

Wayne Shorter (ss, ts),
Jaco Pastorius (b),
Peter Erskine (d),
Joe Zawinul (keyb).

Als eenvoudige Nederland 1- en Nederland 2-kijker (bestond Nederland 3 toen al?) wierp ik in de jaren zeventig regelmatig jaloezse blikken op de oosterburen. Daar hadden ze het voor mij niet te ontvangen live pop- en jazzprogramma Rockpalast. Ooit, in 1978, was Weather Report er te gast. Vanwege de veertigste verjaardag van deze groep heeft Art of Groove nu een opname van dit concert op dubbel-cd en op een apart verkrijgbare dvd uitgebracht. Tijdens het concert werden maar liefst 21 stukken uitgevoerd (inclusief twee medleys). Veel werk van de albums 'Heavy Weather', 'Mr. Gone' en '8:30'. De vier heren, die tot in 1981 de kern van de groep vormden, laten de muziek voor zich spreken. Het zijn vier grootheden die muzikaal samenwerken zonder te egotrippen. Wel produceert toetsenist Joe Zawinul behoorlijk veel geluid, maar met al die toetsenborden voor zijn snufferd is dat ook niet zo niet raar.

Saxofonist Wayne Shorter heeft een feature in 'Thanks for the Memorie' en bassist Jaco Pastorius speelt in zijn eentje een medley met 'Dolores', 'Portrait of Tracy' en 'Third Stone from the Sun'. In de laatste compositie, van Jimi Hendrix, speelt hij over een ter plekke gemaakte loop en maakt hij uitgebreid gebruik van elektronica om zijn solo kracht bij te zetten. Aan het eind belandt hij met een sprong op de snaren van zijn bas. Het is het enige moment van het concert dat hij extravert is. Wayne Shorter verrast door het thema van 'In a Silent Way' eerst met zijn mond te fluiten en dan pas op zijn sopraansax. Hij maakt in het geheel geen gebruik van elektronica. Na de finale met 'Birdland' volgen nog enkele toegiften. Daarin soleert drummer Peter Erskine voor het eerst. 'Live in Offenbach 1978' is een productie met melodieuze rockjazz van de bovenste plank.

Hessel Fluitman

Bekijk de filmopname van 'Birdland': <http://bit.ly/I8jgs>.

CONCERTVERSLAGEN

REINIER BAAS

Bezetting:

Reinier Baas (gt),
Anton Goudsmit (gt),
Stefan Lievestro (b).

Datum en plaats:

15 juli 2011,
Concertgebouw,
Amsterdam.

Voor jonge jazzgitaristen zijn het moeilijke tijden. Gitaristen die zich onderscheiden met een eigen verhaal en een eigen geluid zijn zeldzaam. Met cracks als Jesse van Ruller, Martijn van Iersson en Anton Goudsmit kent ons land gitaristen die ook internationaal als toonaangevend worden beschouwd. De lat ligt hoog. Dus wanneer er een nieuwe ster aan het firmament verschijnt, moet er iets bijzonders aan de hand zijn. En dat is met Reinier Baas absoluut het geval.

V.l.n.r: Reinier Baas, Stefan Lievestro en Anton Goudsmit.
(Foto: Jurian Baas)

Baas (Hilversum, 1985) speelde zich al aardig in de kijker. Hij was in 2010 finalist bij de laatste Deloitte Jazz Award en volgde Jesse van Ruller op in de supergroep Mona Lisa Overdrive. Eind juni bracht hij de debuut-cd uit van zijn eigen groep: 'More Socially Relevant Jazz Music'. Baas wordt gezien als één van de weinige Van Ruller-discipelen die er daadwerkelijk in zijn geslaagd een uniek, eigen pad in te slaan.

De Robeco Zomerconcerten zijn in zo'n twintig jaar uitgegroeid tot een zeer hoogwaardige en aantrekkelijke concertserie; een reeks om naar uit te kijken. Alle lof voor de organisatie die vorig jaar al het talent van de jonge gitarist erkende en die hem dit jaar 'carte blanche' gaf.

Baas greep zijn kans en nodigde bassist Stefan Lievestro en gitarist Anton Goudsmit uit. Dat hij het zichzelf met deze keuze niet bepaald makkelijk maakte, siert hem.

Reinier Baas speelt met alle flair die je van een jonge hond verwacht. Hij oogt rustig maar speelt haarscherp. De meest wonderbaarlijke melodieën en akkoorden komen voorbij, vol vernuft en ideeën waar we nog veel meer van willen horen. Zijn spel is kraakhelder, precies en sterk aanwezig. Zijn introverte virtuositeit is aanstekelijk. Hij speelt niet om indruk te maken, maar wordt duidelijk gedreven door de muziek zelf. Opmerkelijk vond ik dat zijn geluid eerder uit zijn vingers lijkt te komen dan uit de gitaar.

Anton Goudsmit is een performer van wereldklasse, bij wie iedereen zich meteen op zijn gemak voelt. Met zijn grimassen en het meezingen van wat hij speelt, steelt hij ook deze avond geregeld de show. Maar het is vooral zijn rijke, virtuoze en expressieve spel. Niemand kan fluisteren, zeiken, trekken, spuwen, knijpen en huilen op een gitaar zoals hij. Goudsmits lyrische kant wordt vaak onderbelicht, maar kwam deze avond gelukkig volop aan bod.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Reinier Baas. (Foto: Jurian Baas)

V.l.n.r: Reinier Baas, Stefan Lievestro en Anton Goudsmit.
(Foto: Jurian Baas)

Meester-bassist Stefan Lievestro's waarde lijkt elk jaar te stijgen. Met zijn eigen groepen en projecten is hij continu zichtbaar en voelbaar, en heeft hij zich ontpopt tot stuwend inspirator van de nieuwe lichting jazzmusici. Tijdens het concert straalde Lievestro. Hij was volop aanwezig, liep over van energie en behield steeds overzicht. Moeiteloos namen de spelers ritmische functies van elkaar over. Een drummer werd geen moment gemist. Te midden van de twee giganten hield Baas zich moeiteloos staande. Het gelegenheidstrio was aan elkaar gewaagd en klonk vanaf de eerste noot hecht, intiem en fris. De Koorzaal bleek een uitstekende locatie: het publiek kon elke beweging, elke tempowisseling, alle kreuntjes uitstekend volgen. En deed dat met plezier. De cohesie was zeer sterk voelbaar, de spelers speelden duidelijk naar elkaar toe. Zestien snaren die samen klinken als één.

'De lat ligt hoog in Nederland voor gitaristen. Dus wanneer er een nieuwe ster aan het firmament verschijnt, moet er iets bijzonders aan de hand zijn. En dat is met Reinier Baas absoluut het geval.'

Ook qua repertoire kozen de heren niet de gemakkelijkste weg. Alle drie droegen ze composities bij. Baas presenteerde en passant nog een fabelachtig nieuw nummer: 'The Giant Everywhere'. Ook Lievestro's 'Land in zicht' en Baas' 'En van je' stonden als een huis. Een concert met dynamiek, humor, meerdere hoogtepunten en met Goudsmits 'Boompetit' als zinderende finale. Het is te hopen dat ze vaker gaan optreden in deze combinatie.

Resumerend: een indrukwekkend, gevarieerd en gedurfd programma, waarin het grote talent Baas steeds kaarsrecht over-eind bleef. En dat is gezien de setting een grote verdienste.

Tom Beek

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

ESPERANZA SPALDING PRINCE KYTEMAN

Datum en plaats:

8, 9, 10 juli 2011,
North Sea Jazz Festival,
Ahoy, Rotterdam.

Het North Sea Jazz Festival is de plaats om reeds bekende grootheden te zien en nieuwe te ontdekken. De aftrap werd gedaan door **Esperanza Spalding**. De zaal was afgeladen vol met mensen die dit volbloed talent wilden horen en zien. En Spalding heeft griezelig veel talent. Ze speelt fantastisch contrabas, ze zingt fantastisch en ziet er fantastisch uit. Nog griezeliger is dat ze dat zingen en bassen kan combineren. Dat kunnen niet veel bassisten. Zoveel talent in een mens: dat ontroert me. Wat ze doet is knap, mooi, spannend, complex, vernieuwend en ga zo maar even door. Te veel superlatieven om op te noemen.

Esperanza Spalding op de openingsavond. (Foto: Rosaria Macri)

Toch was er iets wat niet klopte, iets wat ontbrak. Die perfectie is bijna onmenselijk. Waar is de mens Esperanza Spalding? Waar is de moed voor het onverwachte, voor een fout, een lach en een traan. Bij het zingen van een ingewikkelde prachtige 'geïmproviseerde' zanglijn kwam ze even los van haarzelf. Daar lijkt haar hart nog meer te liggen dan bij het bassen.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Kytman tijdens zijn optreden op de laatste dag van het festival.
(Foto: Rosaria Macri)

Haar stem klonk een beetje hees. Zou ze er daarom een zangeres bij hebben gehaald? Misschien is het toch wat meer ontspannen als je niet voortdurend perfect hoeft te bassen en te zingen. Het brengt ook ontspanning in het optreden. Zou de broodmagere Spalding in haar gevoel het door haar gewenste niveau hebben bereikt? Ik vrees van niet. Geëmotioneerd door het aanschouwen van een mens dat zoveel talent in zich verenigt, maar toch ook met wat ambivalente gevoelens, verliet ik het optreden. Dat gevoel liet me niet los gedurende het verdere festival.

'De geluidskwaliteit bij Prince was vrijdagnacht desastreus. Een muur van niet te ontrafelen geluid tarte de oren tot ruim boven de pijngrens.'

's Nachts werd ik er bij het concert van **Prince** weer aan herinnerd. Prince wilde het afstellen van de geluidsapparatuur zoveel mogelijk zelf in de hand houden met beperkte bemoeienis van de festivaltechnici. Desastreus was dan ook de geluidskwaliteit. Een muur van niet te ontrafelen geluid tarte de oren tot ruim boven de pijngrens. Het optreden was mechanisch, de belichting liet vooral Prince als silhouet zien. Het handboek 'audience participation for dummies' werd vanaf bladzijde 1 vreugdeloos doorgenomen. Met fluitende oren verliet ik gedesillusioneerd voortijdig de zaal. Had ik niet in Jazzism gelezen dat Esperanza Prince als haar mentor beschouwt en dat ze 'choquerend diepe gesprekken' voeren. Waarover? Over het streven naar perfectie en dat de perfectie niet goed genoeg is? Is perfectie niet de vijand van het goede?

Op zondagavond belandde ik in de Maas om weer eens naar **Kytman**, 'The Jamsessions', te kijken. "Jamsessions zijn eigenlijk de ultieme nachtmerrie voor iedere muzikant. Je moet zonder te weten wat er gespeeld gaat worden op een podium staan", aldus Kytman. Het werd een weergaloos spektakel. Iedere 'groove' groeide uit tot een sprankelende explosie van over elkaar struikelende noten. Elk van de opgezette 'nummers' zouden met een beetje schaven hier en daar een fantastisch album maken. Alle muzikanten genoten zichtbaar en lieten zich door de unieke lichaamstaal van de kronkelende spichtige Kytman tot hoogtes brengen waar ze nooit hadden gedacht te komen. Als laatste speelde Kytmans Hiphop Orkest een nummer van een volgend jaar uit te brengen album. Het verschil tussen de jamsessions en het ingestudeerde nummer was duidelijk. Het klonk opgeruimd en gaf meer rust maar ook minder avontuur. Kytman heeft er goed aangedaan nu op meerdere fronten actief te zijn en zich niet door zijn succes te laten opsluiten in één concept. Weer emotioneerde het me om zoveel talent in een mens verenigd te zien. En toen wist ik het: de uitdaging voor het North Sea Jazz Festival 2012 is om een samenwerking tussen Esperanza Spalding en Kytman tot stand te brengen. Een kronkelende, dirigerende Esperanza met Kytman in de blazerssectie gehoorzaam improviserend op het juiste moment. Ik weet zeker dat daar iets heel bijzonders uit kan komen en dat die twee topmuzikanten een ultieme uitdaging voor elkaar zullen zijn. De perfectie en controle tegenover fouten durven te maken en vrijheid. Zou het lukken?

Harm Tiddens

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

PERSPRESENTATIE ZOMERJAZZFJETSTOUR

Bezetting:

Wolter Wierbos (tb),
Franky Douglas (gt).

Datum en plaats:

15 mei 2011,
Oostum.

Meer informatie is te vinden op:

<http://www.zjft.nl/>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

De Groningse ZomerJazzFietsTour vindt dit jaar voor de 25ste keer plaats en bestaat uit een proloog op 26 augustus en het eigenlijke spektakel op 27 augustus. Trombonist Wolter Wierbos en gitarist Franky Douglas hadden 15 mei de eer om de bekendmaking van het programma muzikaal luister bij te zetten. Voor deze opwarmer had de organisatie gekozen voor één van de meest karakteristieke locaties van het gebeuren: het vroeg-middeleeuwse kerkje van Oostum in Noord-Groningen. Een Noord-Groningen waarboven zich donkere wolken samen hadden gepakt. Om het concert te bereiken moest de bekende straffe tegenwind van de noordelijke provincie overwonnen worden.

De serieuze kerk was opgevrolijkt met een waslijn waaraan de T-shirts van de fietstocht hingen te drogen. In die entourage

brachten Douglas en Wierbos lichte vrolijke jazz. De rollen tussen de beide heren ('ouwe lullen' in de woorden van Wierbos) zijn duidelijk verdeeld. Bij Douglas staan zijn ritmische 'roots' uit Suriname helder op de voorgrond, terwijl Wierbos de Nederlandse improvisatiestijl hoog houdt. En dat levert een schitterende combinatie op. Uitschieters waren zeker Douglas' 'Camina' en 'Take it Away'. Het mooie van dit concert was dat de beide musici de hedendaagse lichtheid van

jazz combineerde met Nederlandse traditie in de lijn van Willem Breuker en Sean Bergin. Na afloop waren er zelfgemaakte en uitstekende hapjes. Werk van de vrijwilligers waarop de Fiets-Tour al 25 jaar drijft en die er hun eigen informele en plezierige draai aan geven.

Het programma van de komende ZomerJazzFietsTour is uitstekend met grote namen als drummer Han Bennink, de saxofonisten Trevor Watts en Sean Bergin, toetsenist Alex Maquire, trompettist Bart Maris en violist Jasper Le Clerq. Omdat Berlijn hard op weg is om het centrum van de Europese geïmproviseerde muziek te worden, is er dit jaar een speciale fietsroute geheel gevuld met musici uit de Duitse hoofdstad. Met voornamelijk rietblazers: Philipp Gropper, Gebhard Ullmann en Claudio Puntin. Ook Tobias Delius' Booklet en Thomas Borgmanns Boombbox zijn geboekt. Claudio Puntins Dolce Vita zal zich geheel aan de muziek van Nino Rota wijden. De Jongens Driest worden zowel in de proloog als op het festival in het zonnetje gezet. Ze zullen er in een all-star-bezetting staan met drummer Michael Vatcher, trompettist Roy Paci, saxofonist Matt Darribeau en beatmaster C-mon. Overigens waren na de presentatie van het programma alle donkere wolken weer opgelost. Met de wind in de rug bereikten de aanwezigen vanuit Oostum veilig de stad Groningen.

Bart Hollebrandse

IN MEMORIAM

PAUL WEEDEN SR. (1923 - 2011)

PAUL WEEDEN EN ISCHA MEIJER

Paul Weeden in 1987. (Foto: Studio 44)

In Amsterdam heeft Paul Weeden een tijdje in de woning van Ischa Meijer gewoond. Toen Paul weer eens voor een tournee in Amsterdam was, liet hij weten graag in contact met Ischa te komen. Het kostte mij wel enige moeite om uit te vinden dat hij Ischa bedoelde want uit wat Paul voor naam noemde kon ik eerst geen chocola maken. Maar goed. Ischa deed eind jaren tachtig een radioprogramma vanuit café Eik en Linde en mijn vrouw nam Paul daarmee naar toe. Het was een prachtig moment want Ischa was midden in de uitzending toen hij Paul in het oog kreeg. Ischa's spraakwattertal stakte voor wat een eeuwigheid leek. Hij was helemaal van slag. Later zijn wij met Paul en Ischa gaan eten en dat was ook een aparte belevenis. Meijer had voor Weeden duidelijk een zeer hoge waardering, al had dat weinig met muziek te maken. Ik kreeg een beetje het gevoel van een vader-zoonrelatie.

Ergens in 1983 plofte er een grote bruine enveloppe op de deurmat. Aan de postzegels zag ik dat deze post uit Noorwegen kwam en nieuwsgierig opende ik de enveloppe. De inhoud bestond uit een grote foto, een brief en een biografie. De foto toonde een glimlachende gitarist en in de brief stond dat hij van mij gehoord had en dat hij bij gelegenheid graag eens met mij zou willen samenspelen. De biografie liet een indrukwekkende lijst van musici en platen zien. Het was bijna niet te geloven dat een musicus die maar liefst zes lp's met organist Don Patterson op zijn naam had staan zich aanbood om samen met mij muziek te gaan maken. Een beetje terughoudend was ik wel, want is het huidige jazzklimaat in Nederland al niet om over naar huis te schrijven, in de tachtiger jaren was het nauwelijks beter, zeker wat de financiën betreft. En wie kende Paul Weeden nou? Het duurde dan ook tot 1986 voordat ik Paul voor het eerst ontmoette. Er was meteen een 'click'. Paul Weeden ontpopte zich als een vriendelijke, wereldwijze maar ook nieuwsgierige man die zich snel aanpaste aan zijn medemusici. Van gitarist Kenny Burrell en bassist Ray Brown hoorde ik later, dat Paul een echte 'musician's musician' was, zoals de Amerikanen zo treffend zeggen. Een musicus die alles in dienst stelt van de groep om die naar een hoger niveau te tillen.

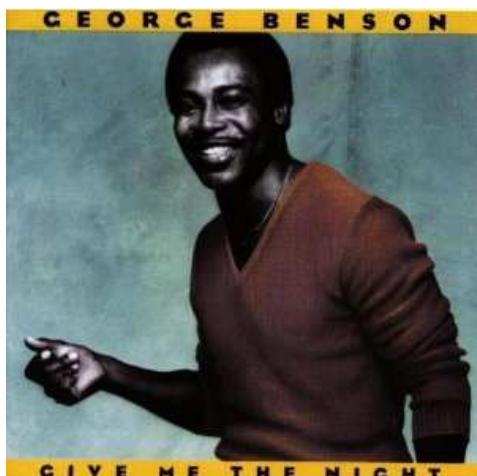
Die eerste tour was meteen een feestje. Samen met de uit Chicago afkomstige saxofonist Tommy 'Madman' Jones en drummer Fred Cohen op drums, trokken Paul Weeden en ik (Hammondorganist Herbert Noord, red.) het hele land door, van Venlo tot Groningen. Het jaar daarop werd een nieuwe tour georganiseerd, ditmaal met Charlie Green (tp), Fred Leeftang (ts) en Rick Hollander (d). Aan het einde van deze tour doken wij de studio van Max Bolleman in om de lp 'Clear Sight' op te nemen. Tot mijn grote vreugde kreeg deze lp een zeer goede recensie in Cadence. Daarna heb ik nog een paar jaar met Paul door Nederland getoerd, onder anderen met Rinus Groeneveld (ts) en Pierre van der Linden (d), en nog twee plaatopnamen gemaakt die respectievelijk in Engeland en Duitsland werden uitgebracht. Paul was een bescheiden mens. Net zo min als hij zich voorstond op alle bekende musici met wie hij was opgetreden, ging hij prat op zijn innige vriendschap met gitarist Wes Montgomery. Zo heb ik later pas van een van Pauls zusters vernomen, dat de buurjongens Paul en Wes altijd samen bezig waren een aparte gitaarstijl te ontwikkelen, onder meer gebaseerd op het spelen met de duim.

Weeden zwierf als musicus over de hele wereld, onder meer als opvolger van Freddie Green in het Count Basie Orchestra onder leiding van Frank Foster. Toen ik eens naar een BBC-programma zat te kijken waarin zangeres Diane Schuur optrad met deze band, zag ik plotseling Paul in beeld verschijnen.

Praktisch alle Hammondorganisten van Lou Bennett tot Melvin Rhyne en Jimmy Smith hebben wel eens een beroep op Paul Weeden gedaan, want hij wist als geen ander hoe een Hammond te begeleiden. Wat Paul tot zo'n gewild begeleider maakte waren vooral zijn timing en akkoordenkeus.

Tussen 1974 en 1987 zijn er op een enkele lokale Noorse uitgaave na, geen platen van Paul Weeden verschenen. Daar was een reden voor. In 1974 bracht RCA de plaat 'Attakullaculla' uit.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

'START SINGING'

Paul Weeden liep eens op een vliegveld gitarist George Benson tegen het lijf. Paul en George kenden elkaar en George begon te klagen over het gebrek aan werk en dat het allemaal niet zo lekker liep. "How can I change it?", vroeg George aan Paul. "Start singing", was Pauls antwoord en 'the rest is history'.

VERVOLG IN MEMORIAM

Hierop is Weeden te horen met de Noorse pianist Egil Kapstad. Het is een bijzondere plaat waarop mooie muziek gemaakt wordt. Toen Paul in 1975 in New York was liep hij bij het hoofdkantoor van RCA binnen om over zijn plaat te praten. Tot zijn verbijstering wilde men hem niet ontvangen omdat hij een 'minor artist' was, kortom van geen belang voor de inkomsten van RCA. Paul nam toen het besluit om nooit meer voor een platenmaatschappij te werken. Het kostte dan ook veel overredingskracht om Paul de studio in te krijgen om 'Clear Sight' op te nemen.

De reden van Pauls vertrek uit Amerika (in 1966) naar eerst Zweden en later Noorwegen was, dat Paul meer dan genoeg had van de altijd aanwezige ondertoon van racisme in de VS. Het beklemde hem. Hij liet in de VS een goed betaalde samenwerking met Don Patterson en drummer Billy James - ze speelden bijna elke dag - achter.

Aan het eind van de jaren zestig kwam Paul voor het eerst naar Nederland. Zo speelde hij in 1969 met vibrafonist Carl Schulze, rietblazer Theo Loevendie en pianist Rein de Graaf in het Lurelei theater en Paradiso. Optredens die op de radio werden uitgezonden.

Overigens is er ook een literaire link tussen Paul en Nederland. In zijn boek 'Een blauwe golf aan de kust (uit 1986)' van wijlen Henk Romijn Meijer komt Paul ook een paar maal voor. Henk die zelf geen onaardige gitarist was, beschrijft hoe Paul een concert bij iemand thuis geeft. Het wordt steeds rumoeriger door het overvloedige drankgebruik en op een gegeven moment besluit Paul maar te stoppen, want hij kan niet meer boven het lawaai uitkomen. Henk heeft dat fraai beschreven.

'Over andere musici liet Paul zich alleen positief uit, het feit dat je de moeite nam om muziek te willen maken, was voor hem genoeg. Wat niet wegnam, dat als je er niets van bakte, hij soms ongezouten commentaar gaf, maar altijd opbouwend.'

Ik heb samen met mijn vrouw - 'Miss Manager', zei Paul altijd - Paul met zijn Noorse Gunn een aantal malen opgezocht in Noorwegen. Hij was daar zeer gezien en ontving diverse onderscheidingen van het Noorse ministerie van Onderwijs en Cultuur vanwege zijn activiteiten ter verspreiding van de jazz in Noorwegen. In dezelfde zaal waar de Nobelprijzen worden uitgereikt werd Paul gefêteerd, gelauwerd, toegezongen en toegespeeld. Paul Weeden gaf cursussen voor aankomende jazzmuzikanten en speciale 'masterclasses' onder meer in de VS, Frankrijk en IJsland voor de gevorderden. Ook in Nederland heeft Paul verschillende druk bezochte workshops gegeven. Over andere musici liet Paul zich alleen positief uit, het feit dat je de moeite nam om muziek te willen maken, was voor hem genoeg. Wat niet wegnam, dat als je er niets van bakte, hij soms ongezouten commentaar gaf maar altijd opbouwend.

Als een goede jazzmuzikant en een mooi mens, zo zal ik mij Paul altijd blijven herinneren. Gelukkig valt zijn muziek nog te beluisteren en hoewel het maar twee minuten en veertig seconden duurt laat 'Happy With Paul' van de cd 'Watch Out for the Jazzpolice' perfect horen wat Paul voor een inspirerende jazzmusicus was.

Herbert Noord

Paul Weeden op You Tube: <http://bit.ly/p4qtZ5>.

INGEZONDEN

ER ZIJN NOOIT TE VEEL JAZZPRIJZEN

In JazzFlits 161 stond een verslag van een paneldiscussie over de veelheid aan prijzen voor aanstormend jazztalent. Voeg een aantal prijzen samen en geef de winnaars een goede begeleiding bij het opbouwen van hun carrière, stelden de panelleden op de Jazzdag voor. Ed Goudriaan, directeur van het SeaBottom Jazzfestival in Lelystad (waar jaarlijks de winnaar van de Jazz-i Award optreedt), is het niet met dit voorstel eens.

“Het voorstel stuit mij tegen de borst. De stelling dat er een einde moet komen aan de wildgroei van prijzen is elitair. Wie zijn de panelleden wel om organisaties dit soort initiatieven te ontnemen. De organisaties achter jazzfestivals bestaan vaak uit enthousiaste mensen die een prijs in het leven hebben geroepen om aandacht te genereren voor amateurs, jong talent enz. Musici die anders geen kansen krijgen. De prijzen stimuleren nieuw muzikaal talent, trekken nieuw publiek en leiden tot extra aandacht voor de lokale festivals. Het geeft geen pas om dit soort initiatieven te gaan minderen.

De 15-jarige Almeerse dwarsfluitiste Jamy Westerveld won op 5 maart met haar Jamy & The Crazy Beboppers de Jazz-i Award 2011. Als prijs mocht ze 26 maart optreden tijdens het SeaBottom Jazzfestival. Op de foto wordt Westerveld geflankeerd door bassist Lucas Suringar (helemaal rechts), pianist Alwin Kluit (in het paars) en de eveneens 15-jarige drummer Jules Monen. (Persfoto)

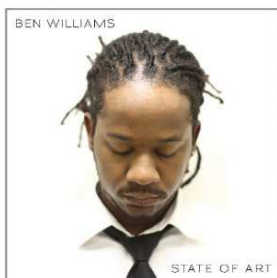
Door te snoeien maak je een wedstrijd belangrijk, stelt Dick Kuijs (van de Dutch Jazz Competition; red.), uiteindelijk gaat het om geld om winnaars te begeleiden. Ik betwijfel dat laatste. Het gaat winnaars in eerste instantie om eer, erkenning en een podium. Het is aan de organisatie om publiciteit voor de jazzprijs te genereren, daar heeft een winnende groep iets aan. Ook kan de organisatie, mits verbonden aan een jazzfestival, bij een volgend festival eens aan de winnaars denken.

Het zou de panelleden sieren als ze zich zouden inzetten om winnaars van jazzprijzen aan te melden voor een landelijk concours. Hoewel daar natuurlijk niet voor alle winnaars plaats is. Kijk maar eens hoe weinig winnaars terecht zouden kunnen bij bijvoorbeeld het jazzconcours van de Young Pianist Foundation (YPF). Geef jazzwinnaars meer kansen en begeleiding zou naar mijn overtuiging beter op zijn plaats zijn dan vermindering van het aantal prijzen.”

Ed Goudriaan
Festival Director SeaBottom Jazzfestival
Lelystad

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 8 augustus 2011

1. **BEN WILLIAMS**
State Of Art
(Concord Jazz)
2. **MONTY ALEXANDER**
Harlem-Kingston Express Live
(Mote ma)
3. **COREA, CLARKE, WHITE**
Forever
(Concord)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZVARIA

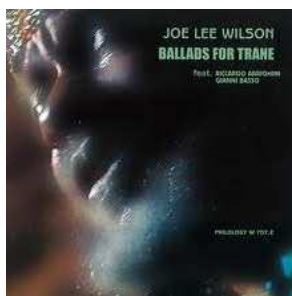
DE JAZZ IN DE RECHTSPRAAK

Wie het interessant vindt hoe de jazz in de rechtspraak haar weg vindt kan een aardig overzicht lezen in 'Boek 9'. In dit internettijdschrift voor IE-juristen (intellectueel eigendom) schreef Bjorn Schipper, advocaat in Amsterdam, een essay onder de titel '**Kleine juridische kroniek van de jazzmuziek**'. Hierin bespreekt hij dertien rechtszaken waarbij jazz een rol speelde, waaronder de afwijzing van subsidie voor het Dutch Jazz Orchestra, de royalty-afrekening aan Enja records, en de diefstal van apparatuur bij Jazz in Duketown. Het hele artikel is te downloaden op <http://bit.ly/qbEGJ4>. De in het stuk genoemde vonnissen zijn ook via 'Boek 9' gratis te downloaden.

TIEN JAAR JAZZ IN ZANDVOORT

De Stichting Jazz in Zandvoort begint op 4 september aan het tiende seizoen van maandelijks concerten in theater De Krocht. Tijdens die concerten speelt het **Trio Johan Clement** (Johan Clement (piano), Frits Landesbergen (slagwerk) en Eric Timmermans (contrabas)) met een aantal gasten. Het jubileumseizoen wordt geopend door zangeres Rita Reys. Onder meer saxofonist Scott Hamilton, zangeres Sabine Kühlich en gitarist Martijn van Iterson worden later in de reeks verwacht. (<http://www.jazzinzandvoort.nl>)

OVERLEDEN

- Joe Lee Wilson, 17 juli 2011 (76)**
vocalist
Gil Bernal, 17 juli 2011 (80)
tenorsaxofonist
Eric Delaney, 15 juli 2011 (87)
drummer
Odell Brown, 3 mei 2011 (71)
organist

JAZZ TWEETS

13 september komt van tenorsaxofonist **Sonny Rollins** de cd 'Road Shows, Vol. 2' uit. Met Ornette Coleman, Roy Haynes en Christian McBride.

Van vibrafonist **Pascal Schumacher** verschijnt 29 september bij Enja een nieuw album. Het heet 'Bang My Can' en is zijn 6de album.

Het Britse **National Jazz Archive** in Loughton krijgt £346,300 van de Heritage Lottery Fund. Ze gaan er hun bezit mee catalogiseren.

<http://www.twitter.com/jazzflits>